

Remissyttrande SOU 2018:87. Aggressionsbrottet i svensk rätt och svensk straffrättslig lagstiftning.

Aggressionsbrottet

Förslaget att införa lagstiftning angående aggressionsbrott i svensk lag står väl i överensstämmelse med Sveriges ambition att verka för de målsättningar som ligger bakom Romstadgan och att främja folkrättens utveckling och att stödja ICCs arbete. Vid ett tillträde till Kampalaändringarna ter det sig naturligt att också införa korresponderande nationell straffrättslig lagstiftning för att möjliggöra lagföring också i Sverige.

Domareförbundet delar utredningen bedömning att det i svensk rätt bör införas straffbestämmelser som gör det möjligt att lagföra personer som har begått aggressionsbrott samt att straffbestämmelsen bör placeras i lagen (2014:406) om straff för folkmord, brott mot mänskligheten och krigsförbrytelser.

Sveriges domareförbund konstaterar emellertid att den föreslagna lagstiftningen innebär att komplexa folkrättsliga bedömningar i utrikespolitiskt känsliga frågor kan komma att prövas i domstolarna. Det måste därför ställas särskilt höga krav på lagstiftningen vad gäller förutsebarhet och tydlighet.

Legalitetsprincipen

Kampalaändringarnas definition av aggressionsbrottet innehåller dels en övergripande definition om vem som ska kunna dömas för aggressionsbrott och vad en aggressionshandling innebär, dels en förklarande uppräkningslista av de handlingar som enligt FN-stadgan innefattas i begreppet. Den förklarande uppräkningslistan är inte avsedd att vara uttömmande, men anger ändå på ett tydligt sätt vilken typ aggressionshandlingar som kan komma i fråga för lagföring.

Det svenska lagförslaget innehåller ingen sådan uppräknig utan hänvisar istället till att en aggressionshandling, för att kunna utgöra ett aggressionsbrott, ska ”till sin karaktär, svårighetsgrad och omfattning” utgöra en ”uppenbar överträdelse av Förenta Nationernas stadga”. Uppräkningen i stadgan kommer dock att kunna vara vägledande vid tolkningen av bestämmelsen.

Utredningen framför att man anser att det straffbara området inskränks genom att handlingen ska utgöra en uppenbar överträdelse. Det är dock också risker förenade med att avvika från den formulering som finns i stadgan. Tolkningen av vad som utgör en aggressionshandling kommer att göras mot bakgrund av Internationella brottmålsdomstolens praxis, vilket kan försvåras om den svenska lagtexten ges en annan avgränsning än artikel 8 a i Romstadgan.

Det är angeläget att så mycket ledning som möjligt ges för tolkningen av den aktuella bestämmelsen.

Det är också rimligt att de osjälvständiga brottsformerna, i vart fall försök, förberedelse och stämpling kriminaliseras. Även beträffande dess brottsformer kan dock svåra avgränsningsfrågor uppkomma. Frågan om tillämpningen av dessa bör förtydligas i det fortsatta lagstiftningsarbetet. 2 kap. brottsbalken

Möjligen blir lagstiftningen mer överskådlig om bestämmelserna om åtalsförordnande flyttas till rättegångsbalken och bestämmelsen om beaktande av utländsk påföljd till 29 kap brottsbalken.

Ordförande

Föredragande

[Björn Lindén](#)

Agneta Bäcklund   Marit Åkerblom